

Léčba koronavirem

Koronavirus nám přinesl ekonomickou krizi, ale taky něco blahodárného. Zastavili jsme ten nekonečný shon. Jak vnímáš to životní zpomalení ty?

Nevím, jestli je to zpomalení. Mně práce přibylo. Poptávka po zlatě a stříbře je ohromná a řešíme výpadky dodávek. Ale v určitém smyslu ano a rád bych si to částečně zachoval. V posledních desetiletích jsme přijali styl života, který je úplně šílený. Pro rodiny i pro společnost. Od pondělí do pátku, od rána do večera utíkáme do kanceláře nebo do fabriky, abychom vydělali peníze, které potřebujeme, abychom zaplatili výdaje na hypotéku, na auto, na složenky... A nemáme čas normálně žít. Navíc když si člověk uvědomí, za co pracuje, za jedničky a nuly, které chrlí centrální banky a bankovní systém v podobě úvěrů a z druhé strany nám je bere inflací, tak vidí, jak je to šílené. A abychom měli motiv pro tento systém pracovat, tak nás zadluží. Vezmi si hypotéku, auto na úvěr, abys musel, kdyby se ti náhodou nechtělo. Vybereme si životního

„Velké změny neděláme dobrovolně“

partnera, ale dobrovolně s ním většinu času nejsme, v podstatě ho vyměníme za práci. Pořídíme si děti, které nakonec pošleme do nějakého vzdělávacího ústavu, kde doufáme, že se o ně postarají. Můžeme dlouze debatovat o tom, jak dobře se o ně postarají. Chybí tam osobní vztah, je tam učitel na pětadvacet dětí. Když dítě přijde domů, rychle s ním probereme, jestli má jedničku, nebo pětku, pochválíme/vynadáme a na shledanou... Večer usneme u televize, dítě zavěšené na tabletu. O víkendu a na dovolených za velké peníze si pak hrajeme na to, že jsme šťastní. Samozřejmě hodně zjednodušuju, ale tak to často je. Jenže pak ouha. Zjišťujeme, že už neumíme být spolu. Mě to doběhlo v prvním manželství a kvůli mé práci a hnaní se za něčím mimo náš společný vztah jsme se odcizili, což nakonec nedopadlo dobře a už spolu nejsme. Moc mě to mrzí. Uvědomil jsem si to pozdě.

Spousta věcí v rodinách se dnes díky pandemii – byť trochu násilně – změnila. Velké změny v životě ostatně neděláme většinou dobrovolně a ochotně. Dostáváme se při tom totiž často mimo komfortní zónu. A jsem za to vlastně velmi rád. Takže já jsem se vlastně přistihl při tom, že si nepřēju, aby se to vrátilo do starých kolejí.

Takže jsi během karantény byl pořád doma?

Já jsem striktně držel karanténu. Tedy první měsíc a půl naprosto ortodoxně. Kromě rodinných příslušníků jsem jen jednou jel do práce. Držím to už z hlediska duševní hygieny, nejen proto, abych třeba nenakazil starší členy své rodiny. Pomohlo mi to v efektivitě. Dokonce teď udělám mnohem víc práce, a přitom mi zbyde víc času na rodinu. Bydlím v Plzni a dřív jsem pendloval mezi Plzní a Prahou, že jsem projel dvě nádrže

za týden. A teď nemám za měsíc projetou ani jednu. Rodičům pro léky a pro nákup, to je moje jediná cesta. A práce udělám víc, protože se taky ve firmě přestaly řešit hlouposti. Žádné půldenní porady jako dřív. Uvědomil jsem si, jak je například porada absolutně neefektivní systém řízení a vedení. Už jsem na to četl studie. Ale teď jsem si to prožil. Když je termín porady, je na ni potřeba agenda. A tak ji tedy vymyslíme, aby byla porada efektivní a měli jsme tam co probírat. Naplníme, často přeplníme obsah. Navíc všichni se mohou vyjadřovat, takže to, o čem musíme jako vedení rozhodnout hned a rychle, tam řešíme hodiny a rozhodnutí se přesouvá do dalších týdnů. Pak z toho vzejdou úkoly a lidi to dál zaměstnává. To je ale nesmysl. Poradu máme proto, aby byla agenda, a ne proto, že je agenda. A už se to cyklí.

A jak to v Golden Gate řešíte?

Dnes, v době karantény, se to v Golden Gate prostě probere dvakrát za týden přes online, vyřeší se to za běhu. Na online nemáš prostor se hádat a vykecávat. Prostě to nejde. Musíš se věnovat pouze podstatným věcem. Ostatní věci také řešíš online. Předtím sis domluvil schůzku. Hodinu a půl na ni jedeš. Máš tam 60 minut na klienta. Po 10 minutách vyhodnotíš, že schůzka je na nic. Že nepochopil situaci. Ale už máš na něj 60 minut okno. Pak zase hodinu a půl zpátky. Půl dne v pytli – a ty jsi po 10 minutách věděl, že naprosto zbytečně. Takhle si domluvíš online schůzku, z domova. Ušetříš přejezd. Po 10 minutách víš, že jste se nepotkali a i v koronakrizi nechápe souvislosti. Tak ukončíš Skype, zavěsíš telefon a vytočíš další číslo a efektivně pracuješ dále. Nikam nejedeš a šetříš čas i životní prostředí. A také můžeš žít pro nejbližší. A v podstatě

„Musíme se snažit, není kam utéct“

i musíš. Jsem pořád s dětmi a manželkou. Prostě bomba. Jsem konečně s těmi, které jsem si dobrovolně pořídil. K nim mám největší závazek. Zároveň mám možnost se učit s dětmi. Obdivuji tímto a chválím učitele. Smekám, nemají to jednoduché. Píšeš, čteš s dětmi, počítáš, děláš věci do školy, učíš se i věci, co jsi zapomněl, abys je dětem uměl vysvětlit. Naštěstí máme děti na prvním stupni, ale se starší nevlastní dcerou často řešíme učivo s přesahem a jdeme už do souvislostí, které se budou brát až na druhém stupni. Učíme se víc hrou. Takže mě to nutí být lepším otcem, lepším učitelem, lepším manželem. S manželkou musíš vyjít, i když jsi třeba zrovna utahaný. Musím se víc snažit, protože není kam utéct.

Koronavirus na nás klade větší nároky...

Ale to je správně. Mám větší nároky rád, jedním ze smyslů života je na sobě pracovat, zlepšovat se a růst. Takže fajn. Děkuji za to, co to dává mé rodině. Když takovou situaci člověk nepochopí jako šanci, může to dopadnout jako v Číně, kde po karanténě desetkrát vzrostla rozvodovost. Naopak náš partnerský vztah to spíše utužilo. Musíme spolu vycházet, užít si každý den a komunikovat i nepříjemné věci. Ne u všeho se cítíme dobře. Je to skvělá příležitost dělat věci s manželkou společně. Učit se s dětmi, pomáhat si v tom. Většinu věcí do školy odmaká s dětmi ona, je navíc učitelka a má velkou trpělivost. I já se však snažím zapojit – a moc mě to baví. Takže já třeba tři hodiny intenzivně pracuji, pak dělám dvě hodiny věci do školy s dětmi a pak zase dvě hodiny intenzivně pracuju. Pak s dětmi hodinu skáču na trampolíně, pak spolu hrajeme šachy a pak si vysvětlíme něco z fyziky nebo z matematiky. Nejlépe na praktických příkladech. Na zahradě třeba vytváří-

me vyvýšený záhon a já řeknu: „Pojď, Ellenko, spočítáme, jaký to má objem. Kolik se tam vleze té zeminy.“ A vezmeme tabulku, kubík země váží tolik a tolik, tak pojďme spočítat, kolik země tam přeneseme, kolik nám to dá práce, co to bude vážit. Předtím si samozřejmě musíme vysvětlit metrické jednotky i ty plošné a objemové. Běhá s metrem, počítá a má radost z toho, že to chápe. Že si to umí představit, třeba výsledné číslo vztáhneme k její hmotnosti. Prostě matematika v praxi. To samozřejmě ještě neberou, je malá. Ale dává to.

Nebo jiný příklad. Měla udělat do školy herbář. V zadání bylo, že si můžeme stáhnout aplikaci PlantNet. Kytku vyfotíme a ono nám to napíše, jak se jmenuje. To mě, který rostliny studoval, mohly brát mory. Jasně že ji znám a že ji někdy používám. To nebudu dělat, že ne, je to pohodlné. Ale říct dětem, aby fotily květiny a četly z displeje název a pak jej zapsaly na papír, to přeci není přírodopis. To je cvičení ze čtení a psaní. Nemusejí ani vidět barvy, nevědí co jsou vstříčné listy, lodyha, jaký je rozdíl mezi květem a květenstvím, nedejbože okolík apod. Nějaké taxonomické řazení a charakteristické znaky čeledí, o tom ani nemluvě. Prostě apka řekla, že to je tohle, a hotovo. A tak jsme šli s lopatičkou, vyryli jsme v okolí, co jsme našli, vzali *Novou květenou* ČSSR od Dostála z roku 1989 – to byla tehdy podpultovka na objednání, absolutně celý soupis všech rostlin, co se v 80. letech vyskytovaly nebo mohly vyskytovat v ČSSR, i s popisem a určovacími znaky. To je moje apka na rostliny. Má dva svazky a 3100 stran. Co není v hlavě, je tu. A hezky postaru jsme rostliny určovali. Aby si všimla charakteristických znaků, rozdílů a pochopila řazení v systému.

Ony i ty základy latiny jsou dobré. Má to svoji logiku a pravidla. Pokud pochopí systémy a struktury, bude pro život

„Máme čas si všechno říct“

mnohem připravenější a použitelnější. Navíc ji to baví a je velmi nadaná a učenlivá. Takhle bychom měli děti vyučovat a měl by to dělat otec nebo matka. I když já jsem jen nevlastní, tak to mám dělat.

Vypadá to, že jsi během koronakrize spokojený...

Já jsem absolutně happy. Všechno vyřeším po telefonu a po mailu. Nežerou mi čas zbytečné manažerské a administrativní věci. Děláš jen to, co máš, a ne co je hezké nebo co někdo chce, abys dělal. Znáš své kolegy, musíš mnohem více delegovat, všem věříš, že to udělají správně. Oni vědí, že se musejí snažit a nemůžou se spoléhat na to, že to za ně rozhodneš. A tak to obvykle rozhodnou správně. Jsou přece kompetentní, proto jsem si je do firmy vybral. A musejí se osamostatňovat. V obchodní síti to některé neskutečně nakoplo a udělali ohromný posun. A někteří to nedávají. Osamostatnění není pro každého. A zároveň jsem nadšený, že jsem každý den s dětmi. Že je vidím za světla, že si máme čas říct všechno, to dobré i špatné. To je největší dar, koronavirus nás donutil zase žít normální lidský život. A zbavit se svých úteků. Někdo je má v práci, někdo v koníčcích, někdo ve sportu, někdo v milenkách. A tohle nás nutí vrátit se ke kořenům. I když se budu muset po pandemii částečně vrátit k původnímu systému práce a života a děti budou muset začít chodit do školy, do toho stylu života tak jako předtím se nechci vrátit. Byla by to chyba.

To máš pravdu. Ačkoliv, chce to jisté zázemí. Je lepší, když máš zahradu, a ne malý byt v paneláku, kde jsou všichni zavření na pár metrech čtverečních...

